

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344908272/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

rer af berømte, franske Kvinder og Dronninger, alle forskellige i Karakter og Ynde. I Tuilerihaven har jeg midt imellem moderne Kunst forundret mig over den klassiske Smag, som har anbragt Julius Cæsar og Alexander den Store paa hver sin Side af den lange Bane mellem de to Triumfbuer. Betragter Franskmændene Cæsar som en indfødt? tænkte jeg. Er det den galliske Nations romanske Sprog og dens Arv fra Romerne, der saa længe har givet den Forspring for det øvrige Evropa? – Da jeg ldt efter saa Gambetta-Monumentet, flunkende pompøst, med en opsat Plade, hvorpaa der stod: »Hvem der? Frankrig!» løb der mig en kold Rislens ned ad Ryggen. *Ja, det er jo fyrretyve Millioner Mennesker!* blev jeg ved at sige, uden at vide, hvad jeg mente ... *det er jo fyrretyve Millioner Mennesker.*

DEN NYSGÆRRIGE

Men de parisiske Kunstværker er dog vist ikke rigtig artige jeg mener, de er vel saadan ldt pikante?

ANTONIUS

Aa disse Kvinder, som altid vil vide *det hele!* De spoger mig, om Kunsten er vovet, skælmisk æggende – det, som Franskmændene kalder *gauloiserie*. Der staar i Tuilerihaven en Statue af Christophe, kaldet *Masken*, og da jeg taler uden nogen Sagkundskab, kan jeg dristig sige, at denne Kvindefigur synes mig Symbolet paa fransk Kunst. Set forfra har hun som Ansigt en besynderlig klog og udfrittende Maske; set fra Siden er hun en yppig Kvinde, der næsten med Lede drager Hovedet bort fra den Maske, hun holder op for sig. Det tilbagebøjede Hoved, træt Rynke i Panden og den løftede, lange Næsespids over store Næsebor, en stor Mund. Hun har Herman Wessels Ansigt, blodrig som den nordiske Komedies Muse; den trætte Rynke i Panden skyldes de lidende Mellemlum mellem Festerne. Det er en brav Pige. Hendes Sjel er urolig, vaklende, alt begærende, men fri for enhver Art Koketteri eller *gauloiserie*; ægte og sanddru gengiver hendes Ydre det indre. Det er Symbolet paa, hvorledes Aandens Stræben tærrer paa et yppigt Legem; det er den menneskelige Stræben med de to Ansigter: – Masken og det virkelige Ansigt, der lder ved at paatage sig Masken, men som dog – for ikke at lide – tager Maske. – Den franske Muse er en saadan brav, ærlig Pige af ldt kodeligt Naturel, hvad der i denne Verden aldrig kan skade, eftersom vi i hele den næ-

ste Verden skal være eneste Sjæl; hun elsker sin Maske, Kunsten, men har for blodvarmt et Hjærte til at hykle under Masken. Frimodighed er hendes Kendetegn, *une large franchise*. Og ser man de slanke, fyrige Kvindeskabninger paa moderne Marmorværker, forstaar man, at denne Frimodighed og Dristighed ligger hummelhøjt over, hvad de danske kalder det pikante, og hvad Franskmændene kalder *gauloiserie*.

DEN NYSGÆRRIGE

Men sig mig nu: hvorledes lader det at tale fransk? Er det let?

ANTONIUS

Det er en mysterios Evne, som man faar uventet og pludselig mister. Jeg vil fortælle Dem en lille Historie for at vise, hvorledes man kan komme til at tale udmærket fransk, og hvorledes man glemmer det igen. Det er om en Mand af mit Bekendskab, som en regnfuld Aften havde drukket Stromme af Øl – en Tysker naturligvis – og som i sin Opmøthed havde talt flydende fransk med en Dame fra Normandiet, indtil hun var fuldt og fast overtydet om, at han, som han sagde, var Franskmand, rigtignok fra Savoie. For endnu at bestyrke hende i Troen griber han et Bind franske Vers, som han ser paa sit Bord, og læser højt for hende. Da den tidlig vaagne, ubehagelig buldrende Hotelkarl næste Morgen banker paa Døren, vækker han hende i Lænestolen, hvor hun er falden i Sovn under Oplæsningen, og ham i Sengen, hvor han, træt af Øl og Læsning, har kastet sig fuldt paaklædt. Ind gennem Døren, der aabnes paa Klem, rækker Karlen en eneste Stovle, som er blanket med stor Fhd, og siger: *L'autre, monsieur! l'autre!* – Den anden! ja, hvor er den anden? Monsieur giver sig sovndrukken og forbløffet til at søge under Bord, under Sofa, under Seng efter den anden Stovle, som han har glemt at sætte udenfor i Aftes, og som Garçonnen dér i Døren kræver med en vaagen Mands Energi. »Min kære Ven,« siger Madame, der i Lænestolen vaagner op fra den Sovn, hvortil vi alle trænger, »hvad søger De efter?« *L'autre, l'autre!* siger hendes Ven fra Savoie fortvivlet gestikulerende. Han roder under Sengen, han vender sig og vil forklare Sagen, men af hele det franske Ordforraad er der kun blevet ham denne ene Glose tilbage. – Højt forundret siger Madame: »Men De talte jo udmærket fransk i Aftes. Jeg troede, De var Savoyard.« – Endelig kommer Monsieur lidt til sig selv og stammer: ».... Tabt al Ting paa én Nat ... har i Dag kun én